

[Stensballe.]

et rent Forslag, der var mange andre Ting blandet sammen deri, og Ministeren ved ogsaa godt, hvorfor vi ikke vilde være med til det — det behøver vi ikke at forlænge Diskussionen med i Dag.

Jeg kan godt forstaa, at det generede baade den højtærede Minister og det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) at høre om den store Arbejdsløshed. Jeg vil paapege over for alt, hvad begge de Herrer er fremkommet med, at for Tiden er Industrien i fuldt Flor, langt mere, end den nogen Sinde har været. Men det faktiske er alligevel, at der gaar langt flere ledige, ogsaa procentvis, og saa kan det jo ikke nytte at tale saa meget om, at der er skaffet Beskæftigelse til nogle enkelte. Jeg tror, at der efterhaanden bliver slaaet flere og flere ud, saadan som Forholdene udvikler sig, og i den Retning har jeg visse Udtalelser at bygge paa, ikke mindst af Handelsministeren. Skabe en sund Erhvervs politik vil Regeringen ikke; derfor faar den ogsaa al den Arbejdsløshed at tumle med, som lige godt før eller senere vil give den mange Besværligheder.

Med Hensyn til de langvarigt arbejdsløse skal jeg kort sige til Begrundelse af, hvorfor vi var meget imod Lovforslaget i Fjor og er imod det i Aar, at det er, fordi vi ikke tror paa, at der derigennem skabes noget sundt og godt. Den første Virkning vil i hvert Fald være, at Landbruget ribbes for den sidste Rest af Arbejdskraft. Men det kommer vi tilbage til i næste Uge, saa vidt jeg forstaa, og saa kan vi jo genoptage Drøftelsen.

Stein: Den højtærede Minister gjorde atter nogle Bemærkninger om de Artikler, der har staaet i mit Blad, om hvilke han paastod, at de gik ud fra forkerte Forudsætninger. Men da de Forudsætninger, de byggede paa, var de Forslag, der foreligger for dette høje Ting, mener jeg at være paa den sikre Side. Hvad der maatte følge efter, kender jeg ikke noget til.

At det er ubehageligt for den højtærede Minister at blive præsenteret for Virkningerne af den Lovgivning, Ministeren har institueret, er der maaske ikke noget at sige til. For øvrigt udvikler det sig efterhaanden paa den Maade, at vi overhovedet ikke ved, hvem der har Ansvaret for Landets Økonomi og økonomiske Politik. Den ene Dag optræder den højtærede Indenrigsminister som Skattelovgiver, den næste Dag er det Finansministeren, der skal til. Men hvem har Ansvaret, og hvor bærer det hen?

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de

Konverteringsbetragtninger, som den højtærede Indenrigsminister strejffede. Jeg tror, det vilde være i hans egen Interesse at tale saa lidt og saa sagte derom som muligt.

Det lød helt fornøjeligt, da den højtærede Minister og det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) vilde forklare, hvorfor Regeringspartierne nu ønskede Udvalg om de to foreliggende Lovforslag, nemlig for at give os Lejlighed til at sige, hvad vi havde paa Hjerte. Hvad vil det nærmere sige, naar man i det andet høje Ting overhovedet ikke har ønsket at beskæftige sig med de Forslag, vi har fremsat? Naar de er fejte til Side, og naar jeg i Dag har erklæret, at vi stadig staaar paa de Forslag, vi har stillet i Folketinget, hvad er saa Meningen? Er Meningen den, at Ministeren vil gaa ind i en Forhandling om disse Forslag? Hvis det ikke er Meningen, er det for mit Vedkommende omsonst at tage en Udvalgsbehandling. Men jeg skal naturligvis gerne deltage deri.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg forstaaer ikke disse mærkelige Forhandlinger om, hvorvidt der skal nedsættes Udvalg eller ikke. De gør paa mig Indtryk af at være et Led i disse fuldkommen ligegyldige Trakasserier, der somme Tider kan opstaa i det politiske Liv, om, hvorvidt man kan sige, at den ene eller anden er bange. En Ting er sikker: hvis Regeringspartierne i Dag lod dette Forslag gaa til anden Behandling uden Udvalg, vilde der i Morgen staa i alle Oppositionens Blade: De vilde ikke engang forhandle. Nu, da Forslaget gaar den normale Vej til Udvalg, siger man: De er bange for det Forslag, de selv har stillet, nu vil de forhandle med os. Det er den Slags, jeg henfører under Begrebet „den lille Politik“, som ikke interesserer mig det allermindste, og som Landets Befolkning ingen Interesse har for.

Jeg har ikke afvist Forhandling med Oppositionen i det andet Ting, ikke paa nogen Maade. Men jeg tror med Sandhed, at der kun var eet Punkt, hvor der blev vist Hensynsfuldhed over for mit og Regeringspartiernes Synspunkt under Forhandlingerne i Folketinget; det var fra Venstres Side angaaende Beskyttelsesloven for de erhvervsdrivende, idet Venstre i et Udvalgs møde udtalte — og det stod man ved i Partiets endelige Ændringsforslag —, at man var villig til at tage Provinsbyer med over 25 000 Indbyggere med ind under Beskyttelsesloven. Jeg sagde den Dag til Venstres Repræsentant i Udvalget, at det ikke var udelukket, at der